

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobce: **A. P.**
zastoupen advokátem JUDr. Jiřím Voršílkou
sídlem Opletalova 1535/4, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. MV-40736-4/SO-2018 ze dne 5. 3. 2019

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný změnil rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM-29774-13/DP-2017 ze dne 31. 1. 2018 tak, že se žalobcova žádost zamítá a platnost povolení k dlouhodobému pobytu se dle

§ 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a), s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“) neprodlužuje, neboť žalobce ve stanovené lhůtě nepředložil podklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti.

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce na území České republiky pobýval na základě povoleného pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě s platností od 12. 12. 2015 do 11. 12. 2017. Dne 27. 9. 2017 podal na pracovišti správního orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání z titulu funkce jednatele společnosti EVRRUSSIB s.r.o., se sídlem Olšanská 2898/4d, 130 00 Praha 3. Žalovaný uvedl, že žalobce k žádosti předložil mj. potvrzení příslušného finančního úřadu, že není ke dni 21. 8. 2017 evidován jako fyzická osoba, dále doložil potvrzení příslušné správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá ke dni 21. 8. 2017 splatný nedoplatek na pojistném a penále a také doložil potvrzení příslušné České správy sociálního zabezpečení o tom, že jeho společnost nemá ke dni 15. 8. 2017 nedoplatek na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, penále a přírážce k penále. Žalobce tak nedoložil veškeré listiny, které by umožňovaly ověřit naplnění podmínky bezdlužnosti, a proto jej správní orgán I. stupně vyzval, aby předložil požadované doklady v souladu s § 46 odst. 7 písm. d) a e) zákona o pobytu cizinců. Žalobce doklady nepředložil, a proto správní orgán I. stupně jeho žádost zamítl a povolení k dlouhodobému pobytu žalobci neprodloužil dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že nesplňuje některou z podmínek pro udělení víza.
3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že správní orgán I. stupně zjistil stav věci, žalobce vyzval k doplnění podkladů a poučil jej o následcích nesplnění výzvy. Žalobce však přes výzvu požadované doklady nedoložil, tedy správní orgán I. stupně nemohl zjistit, zda nemá žalobce nedoplatek u orgánů Finanční správy České republiky, u orgánů Celní správy České republiky, na pojistném na veřejné zdravotní pojištění a na penále, na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a dále přes výzvu nedoložil doklady prokazující, že obchodní korporace nemá nedoplatek u orgánů Finanční správy České republiky. Žalobcova žádost tak měla být správně zamítnuta z důvodu, že nedoložil doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti. Žalovaný proto změnil výrok správního orgánu I. stupně tak, že se žádost zamítá a platnost povolení k dlouhodobému pobytu se dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 45 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a), s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neprodlužuje, neboť žalobce ve stanovené lhůtě nepředložil podklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti.
4. Žalovaný v Napadeném rozhodnutí dále uvedl, že obsahem spisového materiálu správního orgánu I. stupně je výzva k seznámení se s poklady rozhodnutí ze dne 12. 12. 2017. Žalobce nedoložil žádný důkaz, který by prokazoval, že jím zmocněná zástupkyně činila jakékoliv pokusy o nahlédnutí do spisu. K námitce, že účastník doložil požadované doklady spolu s odvoláním, žalovaný uvedl, že k nim nelze přihlídnout s ohledem na koncentraci řízení. K námitce nepřiměřenosti rozhodnutí žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně se s touto otázkou vypořádal dostatečně, když zjistil stav věci a styk žalobce s dětmi může být realizován prostřednictvím krátkodobých víz.

III. Žaloba

5. Žalobce v první řadě namítl, že žalovaný postupoval nesprávně, když nepřihlédl k aktuálnímu potvrzení o bezdlužnosti, které žalobce předložil v kompletním rozsahu spolu s odvoláním. Žalovaný tak neúplně a tím nesprávně zjistil skutkový stav. Žalovaný měl k doloženým listinám přihlédnout, neboť přistoupil ke změně rozhodnutí správního orgánu I. stupně a zamítl žádost žalobce zcela z jiných důvodů a rozhodoval tak ve věci jako orgán prvního stupně. V konkrétním případě se navíc nejedná o nové skutečnosti a jde pouze o dodatečné splnění požadavků, které jsou vyžadovány na účastníku řízení, a jedná se o jednoduché listiny, ke kterým lze přihlédnout i v odvolacím řízení. Smyslem ustanovení správního řádu je urychlení správního řízení, neznamená to však, že by účastník nemohl v odvolacím řízení doložit požadované listiny. Navíc je třeba přihlédnout k tomu, že žalobci nebylo umožněno nahlédnout do spisu a tehdejší zástupkyně žalobce doručila dne 16. 1. 2018 správnímu orgánu I. stupně dopis, kdy trvala na seznámení se s podklady. Žalobce dále vytýká žalovanému nesprávné posouzení otázky přiměřenosti dopadů neprodloužení dlouhodobého pobytu pro žalobce. Jediní příbuzní žalobce, tj. jeho zletilé děti, žijí v ČR, kde mají povolen dlouhodobý, resp. trvalý pobyt. Žalobci je 58 let a je závislý na styku se svými dětmi. Styk žalobce s dětmi prostřednictvím krátkodobých viz nemůže nahradit možnost pravidelného setkávání. Rozhodnutí žalovaného je tak nepřiměřeně tvrdé.

IV. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zopakoval průběh řízení a obsah napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že změna výroku rozhodnutí orgánu I. stupně nezakládá žádné pochybení, neboť žalobce ani přes výzvu nedoložil požadované doklady a nebyly tak splněny podmínky pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Změna výroku je navíc řádně odůvodněna. Žalovaný ve svém rozhodnutí postupoval v souladu se zásadou legality a k nově doloženým dokladům nemohl přihlédnout, neboť mu to zákon nedovoluje. K námitce nepřiměřenosti rozhodnutí pak odkázal na odůvodnění správního orgánu I. stupně. Žalovaný navrhl, aby městský soud žalobu zamítl.

V. Posouzení věci městským soudem

7. Městský soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně městský soud vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal toto rozhodnutí na základě podané žaloby v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.
8. Městský soud rozhodl podle § 51 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení nevyjádřili s tímto postupem po poučení daném soudem nesouhlas. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré potřebné listiny jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 8/2008 - 117 ze dne 29. 1. 2009, č. 2383/2011 Sb. NSS).
9. K námitce žalobce, že žalovaný postupoval nesprávně, když nepřihlédl k aktuálním potvrzením o bezdlužnosti, které žalobce předložil v kompletním rozsahu spolu s odvoláním, městský soud uvádí, že podle § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád

(dále jen „spr. ř.“), platí, že „[k] novým skutečností a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.“ Ustanovením § 82 spr. ř. je upravena tzv. koncentrace řízení. Jedná se o jednu ze stěžejních zásad správního práva, jejímž účelem je zamezit účastníkům řízení podávat ve věci stále nové návrhy na provedení důkazů, které by znemožnily správnímu orgánu pravomocně ukončit věc v zákonem stanovených lhůtách. Každý účastník, v souladu s další zásadou, která se prolíná celým právním řádem – „práva náležejí bdělým“ –, je nucen aktivně svá práva hájit, a to již v řízení před správním orgánem I. stupně. Nehájí-li účastník aktivně svá práva, musí si být vědom následků, které mohou v případě jeho procesní neaktivity nastat, tedy že správní orgán II. stupně nepřihlédne k takovým skutečnostem a důkazům, které mohl účastník uplatnit již dříve (tedy v řízení před správním orgánem I. stupně).

10. Žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu byla předložena na příslušném tiskopise v souladu s § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žadatel je povinen ke své žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání předložit veškeré listiny uvedené v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Zejména podle § 46 odst. 7 písm. d) a e) zákona o pobytu cizinců platí, že „[k] žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující bezdlužnost cizince (písm. d), doklad prokazující bezdlužnost obchodní korporace, jde-li o cizince, který je členem statutárního orgánu obchodní korporace (písm. e).“
11. Podle § 178e odst. 1 a 2 téhož zákona „je za bezdlužnou považována osoba, která nemá evidován nedoplatek, s výjimkou nedoplatku, u kterého je povoleno posečkáni jeho úhrady nebo rozložení jeho úhrady na splátky u orgánů Finanční správy České republiky (písm. a), u orgánů Celní správy České republiky (písm. b), na pojistném na veřejné zdravotní pojištění a na penále (písm. c) na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a na penále (písm. d). Bezdlužnost se prokazuje potvrzeními orgánů Finanční správy České republiky, orgánů Celní správy České republiky, okresní správy sociálního zabezpečení a příslušné zdravotní pojišťovny, která nesmí být ke dni podání žádosti starší 30 dnů.“
12. Předložení všech požadovaných listin, jak uvedeno v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, je podmínkou k tomu, aby bylo cizinci povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání prodlouženo. Správní orgán I. stupně výzvou ze dne 30. 10. 2017 vyzval žalobce k doložení dokladů prokazujících jak jeho bezdlužnost, tak bezdlužnost EVRRUSSIB s.r.o., a poskytl mu lhůtu 40 dní k doložení všech potřebných dokladů. Ve výzvě byl žalobce poučen, jakým způsobem má bezdlužnost prokázat, od kterých orgánů je třeba si potvrzení vyžádat, jakož i o požadovaném maximálním stáří všech potvrzení. Správní orgán I. stupně také žalobci zdůraznil, že vada některých dosud doložených dokladů spočívá ve skutečnosti, že jsou starší 30 dnů. Rovněž poučil žalobce o následcích nesplnění výzvy, tedy o zamítnutí žádosti. Výzva byla tehdejší zástupkyní žalobce převzata dne 10. 11. 2017. Žalobce na ni odpověděl podáním z 31. 11. 2017, k němuž přiložil potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 4. 10. 2017 o bezdlužnosti společnosti EVRRUSSIB s.r.o. a potvrzení Všeobecné zdravotní pojišťovny ze dne 9. 11. 2017 o bezdlužnosti společnosti EVRRUSSIB s.r.o. Doklady prokazující jeho vlastní bezdlužnost však žalobce ani přes výzvu nedoložil a učinil tak až v odvolacím řízení, kdy doložil potvrzení Celního úřadu pro hl. město Prahu ze dne 16. 2. 2018, potvrzení Pražské správy

sociálního zabezpečení ze dne 16. 2. 2018, potvrzení Finančního úřadu pro hl. město Prahu ze dne 23. 2. 2018, potvrzení Všeobecné zdravotní pojišťovny ze dne 14. 2. 2018).

13. Žalobce tedy potřebné doklady nepředložil spolu s žádostí a nedoplnil je ani ve stanovené lhůtě. Učinil tak až v odvolacím řízení a s ohledem na zásadu koncentrace řízení – jelikož žalobce neuvádí žádné důvody, pro které by bylo možné tuto zásadu prolomit – je jeho námitka nedůvodná. Je totiž především na žalobci, aby shromáždil a předložil správnímu orgánu potřebné podklady pro rozhodnutí. Takové opomenutí pak nemůže být zhojeno cestou uvedení nových tvrzení a důkazů v rámci odvolání. V řízeních o žádosti je proto zásada koncentrace řízení zcela na místě (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 115/2016 - 36 ze dne 8. 11. 2016 nebo č. j. 2 As 17/2009 - 60 ze dne 4. 11. 2009).
14. Na shora uvedeném nemůže ničeho změnit ani skutečnosti, že žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí co do zákonného ustanovení, podle něž byla žádost zamítnuta. Podle § 90 odst. 1 písm. c) spr. ř. „[j]estliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, brozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se“; podle § 36 odst. 3 téhož zákona „se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění.“ Žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel výhradně z podkladů, které byly součástí spisu správního orgánu I. stupně, přičemž žalobce měl možnost seznámit se s nimi a vyjádřit se k nim. Žalovaný ke změně rozhodnutí přistoupil, neboť zjistil, že žalobce ve stanovené lhůtě nepředložil doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti, resp. za účelem ověření skutečností, které by prokazovaly, že je bezdlužnou fyzickou osobou u orgánů Finanční správy České republiky, orgánů Celní správy České republiky, okresní správy sociálního zabezpečení a příslušné zdravotní pojišťovny a taktéž, zda společnost EVRRUSSIB s.r.o. nemá evidován nedoplatek u orgánů Finanční správy České republiky, tedy byl naplněn důvod dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a), s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný měl ve věci odlišný právní názor vycházející ze zjištěného skutkového stavu správního orgánu I. stupně, přičemž změnu rozhodnutí ve svém odůvodnění řádně odůvodnil a poukázal též na skutečnost, že změna rozhodnutí by měla mít před rušením a vrácením věci k novému projednání přednost, jestliže jsou k tomu splněny zákonné předpoklady (k tomu též srov. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: *Správní řád. Komentář*. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, str. 570).
15. Žalobce v odvolání namítl, že jeho žádost neměla být pro nedoložení některých podkladů zamítnuta, nýbrž řízení o ní mělo být podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řízení zastaveno. V žalobě však žalobce takovou námitku nevznnesl, proto se městský soud nemůže správností tohoto postupu zabývat.
16. Námitka žalobce, že mu nebylo umožněno nahlédnout do spisu a že tehdejší zástupkyně žalobce doručila dne 16. 1. 2018 správnímu orgánu I. stupně dopis, v němž trvala na seznámení se s podklady, městský soud shledává účelovou. Výzva k seznámení se s podklady ze dne 12. 12. 2017 byla tehdejší zástupkyni žalobce doručena dne 16. 12. 2017. Zástupkyně žalobce si výzvu osobně převzala, což stvrdila svým podpisem. Žádný záznam, že by se zástupkyně žalobce domáhala seznámení s podklady, se ve správním spise nenachází. Rovněž žádný dopis ze dne 16. 1. 2018 není součástí správního spisu. Žalobcovo

je tak pouze účelové, vedené snahou zvrátit rozhodnutí žalovaného. Žalobce navíc žádné důkazy prokazující jeho tvrzení soudu nepřeložil. Tato námitka je tak nedůvodná.

17. Žalobce dále vytýká žalovanému nesprávné posouzení otázky přiměřenosti dopadů neprodloužení dlouhodobého pobytu pro žalobce. Tato námitka je rovněž nedůvodná.
18. Neprodloužit platnost povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu, že žalobce přestal splňovat některou z podmínek pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu, je možné pouze za předpokladu, že důsledky neprodloužení budou přiměřené jeho důvodům. Správní orgány pak musejí posuzovat dopad vydaného rozhodnutí do žadatelova soukromého a rodinného života, přičemž je vždy na žadateli, aby v řízení tvrdil své osobní a rodinné vazby, které mohou být rozhodnutím dotčeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 302/2017 - 27 ze dne 16. 10. 2017), neboť po správních orgánech nelze vyžadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit v cizincův prospěch (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 142/2012 - 21 ze dne 29. 11. 2012). Zákon o pobytu tuto povinnost stanoví v § 174a, dle něž *„[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“* Povinnost správních orgánů zkoumat dopad vydaného rozhodnutí z hlediska nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života žadatele vyplývá tedy jak ze samotného zákona o pobytu cizinců, tak i z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.), (dále jen „EÚLP“), dle jejíhož čl. 8 *„[k]aždý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života.“*
19. Přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již opakovaně zabýval (srov. např. rozsudky ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39; ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012 - 29; ze dne 13. 2. 2020, č. j. 7 Azs 192/2019-28; ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 - 60, či ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008 - 75; ze dne 25. 9. 2020, č. j. 4 Azs 171/2019-25). V této oblasti existuje i bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva, která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 EÚLP v cizineckých věcech (srovnej např. *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99; *Nunez proti Norsku*, rozsudek, 28. 6. 2011, č. 55597/09; *Konstantinov proti Nizozemsku*, rozsudek, 26. 4. 2007, č. 16351/03; či *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58; blíže viz. Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 958-959). Z této judikatury pak vyplývá, že při posouzení přiměřenosti rozhodnutí v cizineckých věcech musí být brány v potaz především následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) rodinná situace cizince (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný

život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince.

20. Z obsahu spisu se podává, že žalobce má na území České republiky dvě zletilé děti. Jeho dcera má povolení k trvalému pobytu, před udělením povolení k trvalému pobytu pobývala v ČR převážně za účelem podnikání. Jeho syn pobývá na území ČR za účelem podnikání. Děti žadatele samostatně podnikají, jsou to osoby svéprávné a zletilé, které nejsou závislé na žadateli. Obě děti a žalobce bydlí na rozdílných adresách, společnou domácnost tak nevedou. Soud nerozporuje pevnost rodinných vazeb, avšak žalobcovy děti nejsou osobami závislými, ke kterým by měl žalobce povinnost vyživovací, a ani naopak žalobce neuvedl, že by on byl závislý na svých dětech, ať už ekonomicky nebo potřebou osobní péče. Stejně tak netvrdil, že by byl ženatý či žil na území ČR se svou partnerkou. Pravidelný osobní kontakt s dětmi může žalobce realizovat prostřednictvím krátkodobých víz, a to jak ze strany žalobce, tak ze strany jeho dětí, a ke každodenní komunikaci lze využít moderních technologií (telefon, internet). Pro úplnost zde soud uvádí, že žalobce v žalobě tvrdí, že jeho jediní příbuzní jsou jeho zletilé děti žijící v České republice. Avšak ve své žádosti o prodloužení doby platnosti k dlouhodobému pobytu v bodě 27 uvedl, že má také bratra V. P., nar. X., státního občana R., s bydlištěm v N., který je povoláním ředitel. Tvzení žalobce jsou tak vnitřně rozporná a nekonzistentní.
21. Žalobce v ČR ani nevlastní žádnou nemovitost, která by vyžadovala jeho pravidelnou starost o tento majetek. Žalobce pobývá na území ČR od konce r. 2010, není tak možné, aby za tak krátkou dobu došlo ke zpřetrhání všech vazeb na domovský stát, zejm. s ohledem na bratra žalobce žijícího v R. Stejně tak s ohledem na věk žalobce, který převážnou část svého života strávil v R., je zcela jistě jazykově vybaven. Žalobce je stále v produktivním věku, v řízení netvrdil žádnou zdravotní indispozici, a není tak vyloučeno, že by nemohl v domovském státě získat zaměstnání či podnikat.
22. Je pravdou, že žalobce se nedopustil trestného činu a neporušil imigrační pravidla, ale nesplnil svou zákonnou povinnost, když ve stanovené lhůtě nepředložil listiny prokazující jeho bezdlužnost. Této povinnosti si však byl vědom a žalobce svou povinnost nesplnil, a to ani přes výzvu správního orgánu I. stupně, přičemž mu byla poskytnuta přiměřená lhůta. Zanedbání této povinnosti však nelze brát na lehkou váhu a žaloba nemůže být pouze z tohoto důvodu úspěšná.
23. Městský soud má za to, že správní orgány dostatečně zkoumaly dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a shledal, že vydané rozhodnutí není nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, resp. že nebude nepřiměřeno zasaženo do soukromého a rodinného života žadatele.

VI. Závěr a náklady řízení

24. Na základě výše uvedeného neshledal Městský soud v Praze žalobu důvodnou, a proto ji zamítl v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.

25. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 60 odst. 7 s. ř. s., neboť žalovaný byl ve věci procesně úspěšný a měl by tak právo na náhradu nákladů řízení, avšak věc týkající se povolení k pobytu spadá do běžné agendy žalovaného, přičemž žalovaný je vybaven jak administrativním, tak i právním aparátem a věc nikterak nevybočuje z běžného rámce jeho agendy. Žalovaný navíc žádné náklady řízení nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. listopadu 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu